

BETH O'LEARY

DE

NAME

GAME

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

1

Vrijdag 8 augustus 2025

De eerste dag van een nieuw leven.

Wat een zin. Geweldig, toch? Heb ik nou al zo lang willen opschrijven en nu staat hij hier dan: op bladzijde één van een gloednieuw dagboek. Het. Leven. Begint. Hier.

De nieuwe ik is:

- Superenthousiast. Of misschien niet super, dat klinkt irritant. Maar positief. Vrolijk. Met de neiging om haar haar in een zwiervige staart te dragen en dingen van de positieve kant te bekijken zonder dat ook van alle anderen te eisen (zie je: ik wil niet irritant zijn.)
- Onafhankelijk. De nieuwe ik heeft niemand nodig voor bevestiging. Ze neemt haar eigen beslissingen. Ze kan het alleen.
- Dapper. Ik bedoel, moet je me nou eens zien. Ik zit op een boot, op weg naar een afgelegen eiland om een perfect nieuw leven te beginnen als manager van een boerderijwinkel! Ga zo'n Instagram-vrouw worden die woont in een fotogenieke woonboerderij en die haar eigen brood bakt, met een spectaculair uitzicht op de achtergrond. Alleen dan zonder alle Reddit-content waarin mensen speculeren of ik al dan niet in een sekte zit.

Vraag me af of er een grens bestaat tussen manifesteren en jezelf voor de gek houden. Wil een dagboek vullen met positiviteit maar wil niet, nou ja, liegen.

De werkelijkheid is dat ik op een stampende oude veerboot zit en lichtelijk gestrest ben. Denk terug aan mijn vorige leven met een goede baan, lekkere koffie, vaste vriend en denk dan aan een toekomstig leven, afgezonderd op een relatief kleine rots in het Kanaal. Wil niet verwend overkomen, maar argh... is er überhaupt wel een koffiezet-apparaat op de boerderij?

Ben weer eens niet zo zeker of dit een geweldig avontuur is of een gestoorde voorloper van een midlifecrisis. Heb het akelige vermoeden dat je dat pas kunt weten aan het eind van het verhaal, dat willen zeggen: óf het wordt een glorieus en-ze-leefde-nog-lang-en-gelukkig, óf het wordt zielig en alleen verpieteren op een boeren erf.

Humeur knapt weer op als het eiland in zicht komt. Het is schitterend! Woeste, schaduwrijke rotsen die uit zee steken, massa's wilde bloemen die de kustlijn allerlei schakeringen groen en roze kleuren... Gewoon te mooi om waar te zijn. Voel me gesterkt door een nieuw vertrouwen dat mijn toekomst hier ligt. Op het eiland Ormer, met zijn vijfhonderd inwoners. Vijfhonderdeen, dus nu.

Dit is wat ik weet over Ormer:

1. Er is geen gemotoriseerd verkeer op het eiland, op trekkers na. Iedereen verplaatst zich hier op paarden en fietsen, als middeleeuwse mensen. Heb ik een positief gevoel over, vooral omdat ik een brockenpiloot ben in een auto.
2. Het eiland is vijf bij twee kilometer. Piepklein! En er heerst echt gemeenschapszin, volgens Google. De perfecte plek om een gezin te stichten. (Ik laat me meeslepen, zoals gewoonlijk.)
3. Het grootste deel van het land is boerenland en Bramblebay Farm heeft een winkeltje en dat wordt mijn werk. In trek bij toeristen, maar voor de eilanders van levensbelang. Zie kratten vol modderige aardappelen voor me, verse melk in glazen flessen en dat ik

daar dan met een rieten mand onder mijn arm tussendoor meander.

4. Er zijn geen lantaarnpalen op het eiland. Top: komt goed uit gezien mijn nieuwe voornemen om naar bed te gaan zodra het donker is en om op te staan bij het ochtendgloren, net zoals de leeuwerik. Of de merel. Wat voor vogel ook maar als eerste wakker is.
5. Ormer is Brits kroonbezit en dus hoort het bij het VK maar ook weer niet helemaal? Tot 2006 was het feodaal en dat was het jaar waarin Justin Timberlake 'SexyBack' uitbracht. Dus dat is nog maar heel kort geleden. Met andere woorden: het is een beetje vreemd. Maar ze hebben er nu een democratisch gekozen regering, dus dat is allemaal geregeld en ik vind het allemaal best apart en schattig.

Dat waren wel weer even genoeg feitjes, voorlopig – we zijn bij de haven!

Bij aankomst in de haven zie ik er een stuk verwaaid uit dan op Guernsey (zeewind is nogal stevig) maar ik had al snel door dat het geen mens boeit hoe je haar zit op Ormer. De haven – een betonnen pad dat tussen de rotsen door uitsteekt in zee – wemelde van de mensen op werklarzen en in sletse spijkerbroeken. De kliffen torenden donker en imposant boven me uit, een en al schaduwen en scherpe randen in de zon. Een vrachtschip was net op tijd weg zodat de veerboot kon aanmeren en de havenwerkers hadden het druk met het overhevelen van de lading naar aftandse trekkers die het de heuvel op zouden brengen.

Het was meteen duidelijk dat ze hier op Ormer vrij ontspannen omgaan met veiligheidsvoorschriften.

'Pas op je hoofd!' schreeuwde iemand tegen me.

Ik keek op. Een roestige scheepscontainer zwenkte over me heen, vervaarlijk bungelend aan een kraanachtig ding aan wal. Ik dook weg – het kan zijn dat ik erbij gilde – en deed wat onhandige stappen naar achteren.

'Pas op waar je loopt!' schreeuwde iemand.

Ik keek op en zag dat ik nog maar een centimeter of tien verwijderd was van een steile val in zee. Geen reling, geen grote gele waarschuwingbord, niet eens een nonchalante verkeerskegel.

Lichtelijk buiten adem staarde ik om me heen. Een paar toeristen van middelbare leeftijd kwamen achter me van de boot gesjokt, met witte canvas hoedjes op. Ze leken al even op hun hoede voor de havenactiviteiten als ik was. Een potige vent van ergens in de dertig beende tussen de toeristen door, een blauwe honkbalpet achterstevoren op zijn gebogen hoofd. Zijn sporttas sloeg tegen mijn heup toen hij langs me stormde en ik raakte uit balans.

‘Hé!’ piepte ik.

Hij draaide zich om. Het eerste wat me opviel was zijn intens boze blik, en toen kwamen de grijze ogen die mij een halve seconde fel aankeken, half dichtgeknepen tegen de zon.

‘Je laat iets vallen,’ zei hij met een knikje naar de grond. Zijn mondhoek vertrok een beetje, alsof hij een smalende grijns probeerde te onderdrukken.

‘Pardon?’ Ik drukte een hand tegen mijn bonkende hart toen ik verder het land op liep. Dit was geen comfortabele plek om je evenwicht te verliezen.

De man wees zonder iets te zeggen en begon al achteruit bij me weg te lopen.

Argh. Het was dit dagboek, gevaarlijk dicht bij de rand – het zal wel uit mijn tas zijn geglipt toen hij tegen me opbotste. Zodat hij de omslag kon zien, compleet met de boodschap die Brianna er in sierlijke letters op had gezet toen ze me gisteren hielp met pakken:

Verborgen in dit boekje: de geheimen van mijn tere hartje

Ik vloekte en griste het snel van de kade. Op de andere kant staat:

IK BEN CHARLIE JONES, MOTHERFUCKER, BUIG VOOR ME

Zou het beter zijn geweest als het met die kant omhoog was gevallen? Waarschijnlijk niet, want er waren kleine kinderen in de buurt.

‘Bedankt,’ zei ik. ‘Al zou het waarschijnlijk niet uit mijn tas zijn gegleden als jij niet...’

Maar het interesseerde hem ook weer niet zoveel dat hij bleef staan om de rest van die zin aan te horen.

‘Lul,’ mompelde ik.

Ik keek hem na. Zijn nek was een beetje verbrand van de zon en op zijn pet stond ‘CJ’ – mijn initialen (ook gek! dacht ik). Jammer dat hij duidelijk zo’n zak was, want hij was dus wel vrij knap. Die woeste norsheid, dat donkerblonde slordige haar onder die pet, het T-shirt met lange mouwen strak om zijn duidelijk aanwezige borst- en armspieren gespannen. Echt ontzettend: ‘Ik ben een puinhoop van een vent – als jij mijn leven nou eens voor me op de rit krijgt?’

Of nee, niet jammer, dat had ik niet moeten opschrijven. Sexy ruige mannen staan absoluut niet op de agenda voor mijn nieuwe leven, zelfs al waren ze niet problematisch, en op zijn voorhoofd stond in dikke letters ‘probleem’ geschreven. Ik concentreerde me op het veilig opbergen van het dagboek in mijn handtas en keek weer om me heen in de haven. Een jonge vrouw in een wijde skaterbroek en een Explore Ormer-shirt zwaaide naar de toeristen naast me en sprong op en neer alsof ze niet kon wachten. Er zaten blauwe strepen in haar zwarte krullen en ze had minstens zes piercings: in haar neus, wenkbrauwen en een paar in haar lippen. Ze zag me en glimlachte. Ze straalde helemaal – ze had een oprechte golden retriever-achtige energie.

‘Ben je hier voor een dagtripje?’ vroeg ze.

Het was vast onredelijk van me dat ik geïrriteerd was omdat ze me voor een toerist aanzag, maar toch was ik teleurgesteld.

‘Nou, eigenlijk kom ik hier wonen,’ zei ik en ik zette mijn strohoed recht, om me vervolgens af te vragen of ik juist op een toerist leek vanwege die hoed, waarop ik die meteen afzette. Maar – hoedhaar, plus boothaar... ik zette hem maar weer op. ‘Ik ben de nieuwe manager van de boerderijwinkel.’

Er kwam een trekker in zijn achteruit op me af, op hoge snelheid;

de man achter het stuur draaide zich bijna honderdtachtig graden om, om door de vuile achterraut te kijken.

‘Dat meen je niet!’ zei de Explore Ormer-vrouw met een glimlach. ‘Jij bent Charlie! Ik ben Red. Ik ben hier gids, sinds zes weken – ik ben hier ook nog vrij nieuw, maar ik voel me al helemaal thuis. Ik help ook mee in de winkel, want Rosie en Marly hebben het zo druk op de boerderij vanwege het oogstseizoen – iedereen zat met spanning op je komst te wachten. Ik zag Rog vanochtend je bagage van de boot halen en vroeg me al af wanneer je zelf zou arriveren! Je hebt niet bepaald licht gepakt, hè?’

Nou had ik juist mijn best gedaan om zo weinig mogelijk mee te nemen – ik heb tassen vol met spullen weggegeven voordat ik het vasteland verliet. Even wenste ik dat ik een ‘o, mijn hele leven zit in deze ene tas’-vrouw was, maar sommige dingen kun je nou eenmaal niet veranderen.

Red wees naar een halfronde poort die uit de rots was gehouwen, met daarboven de woorden ‘Welkom op het eiland Ormer’ in afgebladderde verf.

‘Ga die kant maar op, dat brengt de boemel je naar de Rue, als je geen zin hebt om te lopen in deze hitte.’

Ik begreep niet echt waar ze het over had, vooral dat van die boemel, maar ik was me er pijnlijk van bewust dat ik toch al zo onnozelen overkwam, dus knikte ik en hoopte dat alles vanzelf duidelijk zou worden zodra we de poort door waren.

Dat was niet het geval. Ik zag een steile, stoffige weg, een zootje van schijnbaar verlaten trekkers en een aanhangwagen met de tekst: **ROGS KARREN, HOVENIERSBEDRIJF EN AFVALVERWERKING! BEL DIT NUMMER! IK DOE VAN ALLES!**

Ik hing wat rond en luisterde naar de golven, de meeuwen en het tuf-tuf-tufgeluid van de oude tractormotoren. Er waren een paar mensen, maar die leken het allemaal druk te hebben en negeerden mij. Geen spoortje van die onbeleefde gast met de CJ-pet. Dat stelde me meer teleur dan had gemoeten. Uiteindelijk verschenen Red en de trage groep toeristen achter me.

‘O, je bent er nog!’ zei ze vrolijk. ‘Rog!’

Rog kwam tevoorschijn uit een van de verlaten ogende tractoren, als een stripfiguur die uit een bloempot tevoorschijn komt. Hij was gespierd en zongebruind, en toen hij glimlachte, toonde hij ons een paar gouden tanden. Hij was geen grote man, maar ik was er vrij zeker van dat Rog bijna iedereen zou verslaan in een gevecht, als een mage-re straatkat.

‘Vijftig pence per persoon voor de boemel,’ zei hij, terwijl hij zijn hand ophield.

De toeristen ritsten gedwee hun heuptasjes open en haalden muntjes van vijftig pence tevoorschijn. Waren die hier soms van tevoren over ingelicht? Er hing geen Apple Pay-vibe om Rog, vond ik, en het zweet brak me uit. Zou ik van het eiland worden geschopt omdat ik geen muntje van vijftig had? Wat was een boemel en zou het zo onaangenaam zijn als het klonk?

‘Laat maar, dit is Charlie, de nieuwe winkelmanager,’ zei Red, die mijn geschokte blik opmerkte. ‘Ze betaalt je later nog wel.’

Rog keek me geïnteresseerd aan.

‘Ooo, welkom op Ormer,’ zei hij. ‘Ik hoop dat je van koeien houdt.’ Ik keek geschrokken. Waarom klonk dat lichtelijk dreigend?

‘Stap maar in, dan gaan we,’ zei hij.

Red begon de gehoorzame toeristen de aanhanger in te werken. Ik zag nu dat het eigenlijk een soort transportsysteem was – Rog maakte het vast aan een van de oude tractoren en de toeristen namen plaats op de eenvoudige zitjes langs de zijkanten van de aanhanger.

Ik ging bij hen zitten en even later begonnen we aan onze tocht over het brede, rotsachtige pad dat in de heuvel was uitgehouwen. De aanhanger boemelde inderdaad. Heel erg, zelfs. Terwijl ik me aan de zijkant vastklampte, werd ik weer overspoeld door een golf paniek. Was dit nu het leven? Onverharde wegen, brikken van trekkers, onheilspellend klinkende koeien?

Ik greep me vast aan mijn zitting en dook toen omlaag om mijn handtas te pakken die van mijn schoot gleed. Rog reed met de trekker alsof het een sportwagen was, met één hand plat op het stuur terwijl

hij ons door een bocht trok. Een groot trekpaard sjokte voorbij. Het trok een kar met daarin twee havenarbeiders. Ze knipperden nauwelijks met hun ogen toen ze door de stofwolk reden die de trekker van Rog deed opwaaien.

Ik moest mijn ogen afschermen met mijn hand toen we de top van de heuvel bereikten. Vanaf daar had je een prachtig uitzicht op zee. Het water van het Kanaal was dromerig blauw en het groen van het eiland strekte zich uit tot aan de kliffen, een wirwar van wilde bloemen en varens.

De paniek verstomde. Wie zou er nou niet op deze plek een nieuw leven willen beginnen? Het was magisch.

Voor ons zag ik wat winkeltjes, allemaal laagbouw, met vlakke gevels en lichtgeel geschilderd. Ik herkende het meteen: het was de Rue, het stoffige pad dat dienstdoet als hoofdstraat van Ormer. De kar reed nu voor ons weg, het paard zwaaiend met zijn staart om de zomerse vliegen te verjagen. Het had allemaal wel wat weg van het Wilde Westen, alsof er elk moment een bal *tumbleweed* voorbij kon rollen.

Rog sprong van de trekker terwijl Red de lichtelijk door elkaar gerammelde toeristen uit de aanhanger hielp.

‘Voor Bramblebay Farm moet je die kant op tot je de melkveehouderij ziet liggen,’ zei Rog tegen me, terwijl hij een fles water uit een van de zakken van zijn cargobroek haalde en een slok nam. ‘Daar sla je rechts af. Als je bij de zee komt, ben je te ver.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Bedankt. Ik geloof dat ik in de oude stallen verblijf – zijn die in de buurt van de boerderij zelf?’

‘Alles is hier in de buurt van alles, schat,’ zei Rog met een grijns.

Ik was me er pijnlijk van bewust dat ik klonk als het archetypische stadsmeisje dat op stiletto’s in een afgelegen dorpje terechtgekomen was. (Figuurlijk gesproken – ik droeg natuurlijk sneakers, zo dom ben ik nou ook weer niet.) Ik dwong mezelf een beetje meer rechtop te gaan staan.

‘Tuurlijk. Ik vind het wel.’

Twintig minuten later, midden in een veld omringd door koeien, was dat zelfvertrouwen wel een beetje weg.

Daar was de melkveehouderij. Daar was het smalle voetpad dat door het struikgewas liep, naar rechts. Ik was nog niet bij de zee aangekomen, maar ik kon die wel al vaag in de verte zien liggen, tussen twee bomen door. En tussen de koeien door.

Toen die op me af begonnen te slenteren, raakte ik eerlijk gezegd een beetje in paniek. Koeien zijn een stuk groter en... gespierder dan ze lijken vanuit een treincoupé, en ik heb er volgens mij nog nooit eentje in het echt gezien sinds ik die wandeling maakte met de kater na Bri's bruiloft.

Maar de nieuwe ik is een plattelandsmens. Ze houdt van het buitenleven. Ze gaat nota bene op een boerderij werken. Dus ik greep mezelf bij de kladden en bleef staan, terwijl ik ondertussen een vluchtroute uitstippelde voor het geval de trage slentergang van de koeien zou uitmonden in een plotselinge drang om over me heen te walsen. Maar ze bleven gewoon rondhangen, een beetje zoals mannen die in een club op je af dansen en vervolgens niet precies weten hoe het verder moet. Prima: ik weet hoe ik met dat soort types moet omgaan. Ik staarde naar mijn telefoon en negeerde de koeien resoluut, verbaasd dat Google Maps ervan overtuigd was dat ik midden in een supermarkt stond.

Ik keek om me heen en keek toen weer op Maps. Al het andere klopte – ik stond op de juiste plek. Maar... *Kan Google Maps het mis hebben*, typte ik in Google. Nee, blijkbaar niet. En toch was dit absoluut geen Carrefour.

Even verdween ik in een *rabbit hole* op Reddit en kwam ik erachter wat het probleem was: dit kleine eiland is zo klein en afgelegen dat de kaarten al jaren niet zijn bijgewerkt. En een Street View-optie is er ook al niet omdat hier geen auto's zijn toegestaan. Ik neem aan dat hier ooit inderdaad een Carrefour heeft gestaan, maar nu was er alleen nog maar grasland en waren de aanwijzingen van Rog het enige wat ik had.

Ik sjokte verder, achter de koeien aan. Er was nu allang geen pad meer en ik begon de hoop net te verliezen toen ik achter een heg een schuur zag. Opgewekt liep ik daarop af, maar ik was duidelijk ergens

verkeerd gelopen, want er was geen opening in de heg en geen doorgang.

Op dat moment had ik de boerderijwinkel nog niet gezien – er stond geen foto bij de vacature – maar hij werd beschreven als een omgebouwde schuur aan de rand van de weilanden, dus dit zag er veelbelovend uit. Een stapel oude kratten bij de achterdeur, een fietssenrek aan de zijkant... Ik nam aan dat ik vandaar alleen de achterkant kon zien.

Ik dacht even na: teruggaan en de hoofdingang zoeken? Of over de heg springen?

Die zag er stevig uit. Uiteraard had ik geen flauw idee uit wat voor soort struiken hij precies bestond, maar er zaten takken in waar ik mijn voeten op zou kunnen zetten en ik was warm en plakkerig van het lopen in de zon en had geen zin om weer tussen die koeien door te moeten.

Hoe minder ik hierover schrijf, hoe beter. Ik heb geen zin om er al te lang bij stil te staan. Bij mijn gescheurde dure jurk, de schrammen op mijn dijen, het feit dat ik mijn waardigheid totaal kwijt ben, meer heb ik niet nodig om me aan deze klimtocht te herinneren.

Er zaten stukjes struik in mijn haar. Ik was bezweet en verformfaaid. Ik had het sterke vermoeden dat ik naar koe rook. Dit was niet de eerste indruk die ik op mijn nieuwe werkgever had willen maken, maar op dat moment wilde ik gewoon zo ontzettend graag weg uit de zon, dus liep ik toch in deze staat naar de voorkant.

Maar er was geen voorkant. Ik liep helemaal om de grijze stenen schuur heen en kwam weer terug waar ik begonnen was: bij de achterdeur. De enige ingang.

Nu ik recht voor die deur stond, zag ik dat er een A4'tje naast was gehangen waar met pen de woorden *Bramblebay Farm Shop* op gekrabbeld waren. En: *De openingstijden van de boerderijwinkel variëren. Als je op zoek bent naar een van de Nicoles, probeer het dan bij de boerderij* stond eronder, met een handige pijl die naar het noorden wees, of misschien wel naar de lucht. Daaronder stond in een ander, kleiner handschrift: *Vergeet niet dat Rog allerlei klussen doet! Bel dit*

nummer!! En helemaal onderaan, in weer een ander handschrift: *Als je Charlie Jones bent, kom dan binnen, ik ben zo bij je, ik ben even bezig met een geit!*

Blijkbaar was ik waar ik moest zijn.

Als ik zou zeggen dat ik op dat moment behoorlijk chagrijnig was, dan zou dat een understatement zijn. De schuur was bijna net zo haveloos als ik: een golfplaten dak dat slordig was opgelapt, smoezelige ramen, brede houten schuurdeuren waarvan de verf afbladderde.

En toen ik binnenstapte, werd het alleen maar erger.

Niet de winkel zelf. Die was verrassend licht en schoon, vergeleken met de buitenkant van de schuur. Er stonden koelkasten vol met – inderdaad, melkflessen. Op de tegelvloer lagen zakken aardappelen en er stonden schappen met chutneys en ingemaakte groente in mooie, diepe kleurtjes.

Het probleem was de man die recht voor me stond en die me bekend voorkwam.

‘Pardon,’ zei ik en ik probeerde om hem heen te lopen.

Er was niet veel ruimte – de winkel was ingericht met kratten groenten die het pad tussen de deur en de kassa verkleinden.

De man verroerde zich niet. Hij stond met zijn rug naar me toe en keek rond in de winkel. Het was de man met de pet. De pet was weg, maar zijn brutaliteit duidelijk niet.

‘Pardon,’ zei ik nog eens, luider, op die typisch Britse manier die heel veel dingen kan betekenen, stuk voor stuk beledigend bedoeld.

‘We zijn niet open,’ zei hij, zonder me aan te kijken – hij leek de voorraad te inspecteren.

‘Dat maakt niet uit,’ zei ik. ‘Ik werk hier.’

Eindelijk draaide hij zich om. Met zijn armen over elkaar staarde hij me aan. Zijn ogen waren niet zozeer grijs, wat ik net nog dacht – ze waren eerder blauw, zoals verwassen denim, overschaduwde door een sombere frons die zo diep was dat hij niet alleen mijn schuld kon zijn. Hij had het soort lichte huid dat er toch gebruikt uitziet door het grote aantal sproeten – er zaten wat donkere rondom zijn ogen en ook over de brug van zijn neus. Ik vind sproeten meestal schattig, maar er

was niks schattigs aan deze man. Zelfs zijn stoppelbaardje zag er stekeliger uit dan gemiddeld.

‘Wie ben jij?’ vroeg hij.

‘Charlie Jones.’

Ik vroeg me af of ik hem een hand moest geven, maar hij had zijn armen resoluut over elkaar geslagen, dus dat plan liet ik varen en ik stond daar maar zo’n beetje. Ik had de sterke drang om mijn haar te controleren op blaadjes en takjes en moest er alles aan doen om die te onderdrukken.

‘De nieuwe manager van de boerderijwinkel,’ voegde ik eraan toe.

‘Precies,’ zei hij. ‘En wie ben jij dan?’

‘Huh?’

‘Ik ben inderdaad Charlie Jones, de nieuwe manager van de boerderijwinkel,’ zei hij ongeduldig. ‘En wie ben jij?’

‘Nee, sorry... *Ik* ben Charlie Jones, de nieuwe manager van de boerderijwinkel, bedoelde ik.’

De diepe groef tussen zijn wenkbrauwen werd nog dieper, voor zover dat mogelijk was.

‘Nee,’ herhaalde hij. ‘Jij bent niet Charlie Jones. Ik ben Charlie Jones. En *ik* ben de nieuwe manager van de boerderijwinkel.’

2

Nieuw bericht

Van: Charlie Jones

Aan: Charlie Jones

Betreft: 1 dag nuchter

Hi. Hoi. Daar ben ik dan, om mezelf ter verantwoording te roepen.

... Dit voelt nu al vrij vreemd. Wat moet ik doen, gewoon alles noteren wat er gebeurt? Hoe weet ik nou wat ik precies moet kiezen? Schrijf ik over het weer of over de wandeling omhoog vanaf de haven of over het feit dat het verdriet nog steeds aan me kleeft alsof het niet alleen wil achterblijven?

Ik voel me op dit moment heel erg onzeker, maar dat slijt misschien wel. Afspraak is afspraak, dus daar gaan we.

Ik ben op het eiland Ormer om een nieuw leven te beginnen, maar er is hier ook een vrouw en die probeert het van me af te pakken.

Dat nieuwe leven, bedoel ik. Ze wil het hebben. Ze stond daar ijskoud in het midden van de boerderijwinkel en het leek net alsof ze achterstevoren door een heg was gesleurd en toen beweerde ze dat zij de nieuwe winkelmanager is. Ze heet Charlie Jones, zei ze.

Dus ik zei dat ze dat niet is. Uiteraard.

'Nee, jij bent niet Charlie Jones,' katte ze terug. 'Of, nou ja, het kan natuurlijk best zijn dat jij Charlie Jones bent. Maar je bent niet dé Charlie Jones. Jij bent niet degene aan wie ze deze baan hebben aangeboden. Want dat ben ik.'

Ze was lang, met een dikke, donkere pony die haar wimpers bijna raakte. Haar jurk was knalblauw met een lint erom, meer geschikt voor een bruiloft, of zo. Maar ze droeg er stevige sneakers onder. Haar benen zaten onder de schrammen. Ze was ook mooi, op een klassieke, ingehouden, koninklijke manier. Dat moet er waarschijnlijk bij vermeld worden, omdat het hele geval er op de een of andere manier nog vreemder van wordt: die outfit die totaal niet bij elkaar paste, dat haar dat helemaal door de war zat. Ik kon haar niet echt goed plaatsen.

Maar goed, wie ze ook was, ze was in elk geval níét de nieuwe manager van de boerderijwinkel.

We gingen nog even door met ons ‘jij bent niet Charlie Jones’, ‘nee, jij bent niet Charlie Jones,’ en toen kwam Rosie Nicole ineens opdagen, en dat was maar goed ook, want Andere Charlie en ik waren anders vast nog een poosje zo doorgegaan.

Rosie bleef stokstijf staan toen ze ons allebei zag. Ze had haar haar in een staart met een bloemetjessjaal erom en had van die wijde tiedye kleding aan, maar meer op een Glastonbury-manier dan op een lerares-handenarbeid-manier, als je begrijpt wat ik bedoel. Ze was jonger dan ik had verwacht – ergens in de twintig. Haar laarzen waren stevig en besmeurd met modder.

Ze staarde totaal perplex van Andere Charlie naar mij en weer terug.

‘Jij bent vast Rosie!’ riep Andere Charlie in de verblufte stilte en ze liep met uitgestrekte armen op haar af voor een knuffel. ‘Ik ben Charlie Jones.’

‘O mijn god! Hoi! Welkom!’ zei Rosie, die haar terug knuffelde.

Wacht even, dacht ik.

‘Sorry, nee.’

Ik deed een stap naar voren. Ze keken me allebei aan, lichtelijk op hun hoede, misschien. Ik probeerde minder boosaardig te lijken dan anders.

‘Ik ben dus eigenlijk Charlie Jones,’ zei ik. ‘En dit is mijn baan.’

Rosies mond viel open.

‘Jij bent Charlie Jones?’ vroeg ze.

‘Ja.’

‘Maar ik dacht...’

‘Ik ben Charlie Jones,’ zei Andere Charlie. ‘Die jongen is... gewoon ook Charlie Jones.’ Ze hief haar handen ten hemel. ‘Ik snap er ook niks van, Rosie.’

‘Jullie heten allebei Charlie Jones?’ Rosie keek weer van de een naar de ander.

‘Ja,’ zeiden we tegelijk.

‘En jullie denken allebei dat jullie deze baan aangeboden hebben gekregen?’

Dit bevestigden we, weer tegelijk. Ik keek Charlie boos aan – ze ging maar door met me napraten.

Rosie leek hierdoor helemaal de kluts kwijt. ‘Sorry, ik snap het even niet. Ik heb de baan maar aan één iemand aangeboden – we hebben maar budget voor één winkelmanager. Ik heb een brief gestuurd... Heeft een van jullie de brief met het aanbod bij je?’

We reikten allebei naar onze telefoon, als twee cowboys die hun pistool pakken.

Ik liet Rosie mijn foto van de brief zien. Andere Charlie deed hetzelfde.

Ik inspecteerde haar schernmpje. En toen werd het helemaal vreemd. Het was de brief – precíés dezelfde. Met dezelfde doorhaling in de tweede regel. Ik snap er niks van hoe zij hem te pakken heeft kunnen krijgen.

Rosie pakte een van de plattegrondjes uit het rek bij de kassa en begon zichzelf koelte toe te wuiven. ‘Maar jullie hebben geen van beiden het origineel?’ vroeg ze.

Het was niet bij me opgekomen dat ik dat zou moeten laten zien. Wie vraagt er tegenwoordig nog naar originele brieven?

‘Heb je er misschien per ongeluk twee verstuurd?’ opperde Charlie. ‘Ik neem aan dat we allebei hebben gereageerd met dezelfde naam, dus misschien dat het systeem daardoor in de war is geraakt?’

‘Welk systeem? De post?’ vroeg ik. ‘Dat is precies dezelfde brief als die ik heb ontvangen. Hij ziet er exact hetzelfde uit.’

‘Dat is onmogelijk,’ zei Charlie. ‘Rosie? Dat kan toch helemaal niet, hè?’

‘Kan het zijn dat we... er twee hebben verstuurd, op de een of andere manier?’ zei Rosie zwakjes. ‘Ik heb de brief aan mijn vrouw Marly overgelaten. Die zou het verder regelen. Dus ik heb hem niet zelf in de envelop gedaan... Ik kan het gewoon niet geloven... Jullie heten allebéí Charlie Jones?’

Nu kwam er schot in de zaak. Een menselijke fout – of tussenkomst door een ander – leek me aannemelijk.

‘Kan het zijn dat je vrouw een kopie van de brief heeft gemaakt en dat ze hem toen naar ons allebei heeft gestuurd?’ vroeg Andere Charlie.

‘Nou, we hebben inderdaad wel een scanner...’

Tuurlijk hebben ze hier een scanner. Het technologische equivalent van een kar met paard.

‘Maar waarom zou ze?’ vroeg Andere Charlie terwijl ze me aankeek. ‘Waarom zou ze het aanbod aan twee mensen met dezelfde naam sturen?’

De oprechte verbijstering op haar gezicht zette me aan het denken. Ze zag er net zo niet-begrijpend uit als ik me voelde.

‘Misschien is ze vergeten om de eerste op de post te doen?’ gokte Rosie. ‘En dat ze hem toen nog eens heeft verstuurd maar de sollicitatiebrief van de andere Charlie heeft gepakt en dat adres heeft gebruikt...’

We stonden er alle drie even zwijgend bij, allemaal met dezelfde twijfelachtige uitdrukking op ons gezicht.

‘En wat moet ik nu dan?’ vroeg Rosie met een geschrokken blik.

‘Kun je je nog herinneren of degene die je wilde voor de functie een man of een vrouw was?’ vroeg Andere Charlie.

‘Dat wist ik helemaal niet,’ zei Rosie. Ze leek nu een beetje huilerig. ‘Het enige wat ik wist was dat diegene Charlie Jones heette.’

‘Nou ja, welke Charlie wil je in dienst nemen?’ vroeg ik.

‘Degene die... ik weet niet!’ zei Rosie en haar stem sloeg een beetje over. ‘Dus jullie hebben állebei gesolliciteerd? Jullie willen allebei hier werken? Wie van jullie heeft die prachtige met de hand geschreven brief gestuurd over hoe bijzonder Ormer je lijkt?’

‘Ik,’ zei ik meteen.

‘Dat was ik,’ zei Andere Charlie.

No way. Hier geloofde ik dus niks van.

‘Heb je die brief hier ergens?’ opperde ik. ‘Dan kunnen we even checken wie van ons het was.’

Rosie viel stil. Toen begon ze zichzelf nog heviger koelte toe te wapperen.

‘Laat me nou even denken,’ zei ze. Ze drukte een hand tegen haar voorhoofd.

‘Oké. Oké. Twee Charlie Jones’en. Willen allebei hier komen werken en wonen. Hebben blijkbaar allebei de baan aangeboden gekregen...’

Ik herhaalde dat de winnende brief vinden dit hele misverstand zou ophelderen.

‘Goed,’ zei Rosie, gevolgd door: ‘Of nee. Dat kan niet. Ik... heb ze allemaal weggegooid. Sorry. Of gegooid, verbrand, zelfs – Marly stopt altijd papier dat niet meer nodig is in lege pleerolletjes. Werkt heel goed om een vuur mee aan te maken. Nee. Dus dat kan niet. Nu jullie hier allebei zijn en we de baan aan jullie allebei hebben aangeboden, denk ik dat er maar één ding op zit en dat is dat ik jullie allebei leer kennen. Ja. Wat vinden jullie?’ Ze keek van de een naar de ander. ‘Een proefperiode! Het lijkt me zo oneerlijk om nu een van jullie naar huis te sturen. Als we jullie nu gewoon een paar maanden de tijd geven...’

‘Je wilt... ons allebei in dienst nemen?’ vroeg ik langzaam.

‘Ja! Ja, wat een geweldige oplossing,’ zei Rosie met hese stem. Ze had iets eigenaardigs over zich – iets wereldvreemds. ‘We werken ons altijd helemaal suf tijdens de oogst – dus ik weet zeker dat het hebben van twee managers heel erg gaat helpen.’

‘En jullie betalen ons allebei?’ vroeg ik.

De schrik was meteen terug in Rosies blik. ‘O, dat van het geld was ik even vergeten.’

Andere Charlie en ik wisselden even een blik.

‘Willen jullie hier allebei echt zijn?’ vroeg Rosie lichtelijk wanhopig.

‘Heel erg graag,’ antwoordde ik.

‘Liever dan wat dan ook,’ zei Andere Charlie. ‘Ik kan je niet zeggen hoe graag, Rosie. Ik heb me zo ontzettend verheugd op deze waanzinnige kans – een nieuw leven te beginnen op deze schitterende plek, met dit fantastische project. Een boerderijwinkel nieuw leven inblazen, in het hart van de gemeenschap... Het is echt mijn droom.’

Haar stem trilde. Ik wendde mijn blik van haar af. Het is een stuk makkelijker om deze baan te behouden als ik geen medelijden heb met Andere Charlie, maar ik ben er nooit zo goed in geweest om anderen gevoelens buiten de deur te houden. Reden te meer om mijn leven opnieuw te beginnen op een afgelegen eiland, ver weg van alles.

‘Het is mijn baan,’ zei ik. ‘Het spijt me, maar ik ga dit niet opgeven.’ Ik kan niet meer terug naar huis. Er is niet eens meer een huis. Dit is het enige wat ik nog heb: een naam, een baan, een compleet nieuw leven. Zodra ik van de veerboot stapte en alles hier in me opnam wist ik dat het de juiste beslissing was geweest. Hier kan ik van de drank afblijven. Ik kan beter worden – een gloednieuwe versie van mezelf.

‘Je kunt natuurlijk ook met ons allebei een sollicitatiegesprek doen,’ zei Andere Charlie. ‘Om te zien aan wie je de baan het liefst wilt geven.’

Op dat moment sloegen de zenuwen voor het eerst toe. Ik weet zeker dat ik geschikt ben voor deze baan, maar deze kalme, aantrekkelijke, welbespraakte vrouw met haar fancy jurk was zonder meer het type dat een boerderijwinkel zou moeten runnen, in tegenstelling tot een verbitterde voormalige barman met een rugzakje. Als dit inderdaad een misverstand was, dan is er een kans dat zij inderdaad dege-
ne was aan wie ze de baan hadden aangeboden.

Deze kans was een reddingsboei voor me. Het idee dat ik die nu nog kwijt zou raken...

‘Dat idee van de proefperiode,’ zei ik. ‘Dat kon wel eens werken.’

Andere Charlie keek me zo fel aan.

‘Maar ik kan jullie niet allebei betalen,’ zei Rosie droevig.

‘Nou, ik wil het de komende twee maanden best voor de helft van het salaris doen,’ zei ik, om vervolgens pas de rekensom te maken en ineem te krimpen. Het moest net lukken, maar dan moest ik wel mijn spaargeld aanspreken.

‘Echt?’ vroeg Andere Charlie.

‘Jij niet dan? Voor deze kans? Dan moet jij het ook voor minder doen.’

Ze keek me strak aan. Ze probeerde me te peilen. Ik neem aan dat zij mij even verwarrend vond als ik haar. ‘Deze zaak heeft zoveel potentieel,’ zei ze langzaam. ‘Het zou me niet verbazen als we ervoor kunnen zorgen dat twee managersalarissen te rechtvaardigen zijn als we wat veranderingen hebben doorgevoerd. Als we de handen ineenslaan is er misschien voor ons allebei wel een toekomst in de boerderijwinkel.’

Ik bleef haar ook aankijken. Wat was dit? Een compromis – een zoenoffer? Hoezo? Het leek net alsof ze toegaf dat dit niet haar baan was, maar misschien dat het wel leek alsof ik dat ook toegaf doordat ik het voor de helft van het geld wilde doen. Moest ik dan maar weer over het sollicitatiegesprek beginnen en het erop gokken?

Charlie had gelijk: er waren zoveel simpele, voor de hand liggende dingen die we konden doen om de winkel op te knappen. Er komen de hele zomer mensen naar het eiland, maar er is geen enkel bordje dat ze hiernaartoe wijst vanaf de haven. Vanochtend ging er gelijk met mij een hele groep toeristen van boord en die wilden niks liever dan veel te veel geld neertellen voor een potje honing van het eiland, of wat dan ook.

‘Dus jullie blijven hier allebei twee maanden werken? Maar we hoeven maar één salaris te betalen?’

We zeiden allebei ja en meden elkaars blik nu. Ik wist niet of het nou ontzettend dom van me was of dat ik juist de veiligste manier had bedacht om mijn kostbare nieuwe leven te kunnen houden. De hoofdzak was dat Charlie en ik dit duidelijk allebei een droombaan von-

den en dat we niet bereid waren om hem op te geven en Rosie leek het niet zo van belang te vinden wie het werk precies deed en wilde vooral niemand voor het hoofd stoten.

Ik denk dat als je op een prachtige boerderij woont op een schitterend afgelegen eiland en je kent niks anders, je misschien niet doorhebt hoe geweldig dat is.

‘En jullie... regelen de winkel dan samen? Maar voor de helft van het geld?’

‘Voor twee maanden, ja,’ zei ik. ‘En tegen die tijd hebben we ons hopelijk bewezen en dan kun je ons allebei betalen.’

Of een van ons heeft er de brui aan gegeven. Ik niet, natuurlijk.

‘Gewéldig!’ zei Rosie en ze hing nu tegen de toonbank. ‘Goddank, ik ben zo opgelucht dat ik niet een van jullie weer naar huis moet sturen.’

Het was niet ideaal. Het was niet waar ik voor getekend had. Maar het was een heel stuk beter dan deze kans te verliezen.

‘Maar hoe moet ik jullie dan noemen?’ vroeg Rosie al wat opgewekter. ‘Want twee Charlies, dat kan niet.’

Ik legde uit dat ik sowieso liever Jones word genoemd. ‘Perfect! Het moest gewoon zo zijn!’ zei Rosie. ‘Ik weet dat je door moet met je dingen,’ zei Charlie gladjes. ‘Is onze bagage...’

‘Die ligt bij de stallen, die al helemaal klaargemaakt zijn voor jullie.’ Weer keek Rosie geschrokken. ‘O, voor één van jullie.’

Ik deed heel even mijn ogen dicht. ‘Ik ga vannacht wel ergens anders slapen,’ zei ik en ik pakte mijn backpack van de vloer en trok mijn cap over mijn oren. Ik wilde alleen nog maar weg daar, op dat moment. Ik had het warm, was gestrest, ik wilde een borrel.

‘Er is toch een B&B in de boerderij?’ vroeg Andere Charlie. ‘Misschien hebben jullie daar een kamer voor Jones?’

Ik weet dat ik net had aangeboden om voor deze nacht de stallen op te geven, maar zij sribbelde ook niet echt tegen, toch? Rosies gezicht betrok. ‘Sorry, we zitten vol. Er zijn geen kamers vrij.’

Andere Charlie schonk me een meelevende glimlach. ‘Zeg maar of je hulp nodig hebt om iets anders te vinden.’

Inmiddels had ik het warm, was ik gestrest, had ik zin in een borrel en was ik geïrriteerd.

‘Ik moet eigenlijk om referenties vragen,’ zei Rosie plotseling. ‘Kunnen jullie me elk iemand geven die ik kan bellen?’

We zeiden allebei dat dat prima was. (Goddank vroeg ze maar om één naam.)

‘Dan gaan we morgenochtend aan de slag en dan krijgen jullie een rondleiding over de boerderij! Geef me jullie nummers maar even.’ Ze haalde een verrassend moderne iPhone tevoorschijn. Ik had haar ingeschat als het type met een oude klaptelefoon. ‘Ik kan niet wachten om jullie te leren kennen... O, ik zie bij jullie allebei zo’n mooi aura.’

Dit deed me ernstig twifelen aan Rosies vermogen om aura’s te lezen, maar goed.

‘Ormer is echt een bijzondere plek. En we vangen hier graag zwerfdieren op. Niet dat ik jullie voor zwerfdieren uitmaak! Maar ik voel gewoon... iets teers, gebutste zielen...’ Ze zwaaide met haar hand voor onze gezichten. ‘Gebroken harten, gecompliceerde verledens... Ik ben ervan overtuigd dat de geest van het eiland jullie hier met een reden naartoe heeft gebracht!’

‘Het lot misschien,’ zei Andere Charlie met een glimlach.

Het lot? Nee. Een administratieve misser, misschien. Een bemoeizuchtige postbode, op zijn hoogst. Maar verreweg het meest waarschijnlijk, wat mij betreft, is dat Charlie Jones een leugenaar is, dus hoewel ik heb toegezegd om met haar samen te werken, ben ik zeker niet van plan haar te vertrouwen.

Nou, dat was het dan. Dag één zit erop – ik ga op zoek naar een slaapplek voor vannacht. Er zijn vast wel nog andere B&B’s op dit eiland, hoewel dat er, nu ik erover nadenk, niet veel kunnen zijn, want zo groot is het hier niet. Hmm. Ik weet niet zo goed hoe ik deze e-mail moet afsluiten. ‘Liefs’ voelt... nou ja, dat dus liever niet. Maar ‘met vriendelijke groeten’ is ook een beetje raar. Misschien zeg ik gewoon:

Voor nu tot ziens,

Charlie Jones

Eerste druk juni 2026

Oorspronkelijke titel *The Name Game*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Limited, an Hachette UK company

Copyright © 2026 Beth O'Leary Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Vonk & de Boer

Omslagillustratie Five-TwentyFive

Opmaak binnenwerk Mat-Zet BV

ISBN 978 90 261 8548 9

ISBN e-book 978 90 261 8549 6

ISBN luisterboek 978 90 261 8550 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.